

TEZA:

Nie poinformowanie strony przez pełnomocnika o wydanym wyroku, nie uzyskanie od strony zgody, w miarę możliwości pisemnej, na zaniechanie wniesienia środka zaskarżenia, stanowi delikt dyscyplinarny.

Ponieważ wina obwinionego i okoliczności popełnienia deliktu dyscyplinarnego nie budzą wątpliwości, Wyższy Sąd Dyscyplinarny, działając jako sąd pierwszej instancji, udzielił zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności i wydał orzeczenie zgodnie z wnioskiem obwinionego w trybie art. 387 k.p.k.

WO-17/23

ORZECZENIE

z dnia 17 maja 2023 roku

**Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie
w składzie:**

Przewodniczący: **SWSD Krzysztof Górecki**

Sędziowie: **SWSD Rafał Rybnik – sprawozdawca**

SWSD Leszek Krupa

Protokolant: **Piotr Ciepiński**

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Anny Kończyk

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2023 r. na rozprawie

sprawy radcy prawnego T. W.-D. wpisanego na listę radców prawnych prowadzoną przez Okręgową Izbę Radców Prawnych pod nr ...

obwinionego o to, że:

będąc wyznaczonym pełnomocnikiem z urzędu K. G. w postępowaniu cywilnym w sprawie z powództwa K. G. przeciwko (...) spółce z o.o. w (...) sygn. akt IC 1724/18 przed Sądem Rejonowym I Wydział Cywilny, zgodnie z pismem Wicedziekana Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 29 maja 2019 r., w okresie od dnia 21 czerwca 2020 r. do dnia 12 sierpnia 2020 r., nierzetelnie i niesumiennie oraz z nienależytą starannością wykonywał czynności zawodowe w ten sposób, że: nie zawiadomił K. G. ze stosownym wyprzedzeniem o terminie rozprawy w dniu 26 czerwca 2020 r. oraz czynnościach podjętych na rozprawie w tym dniu, w tym o zamknięciu rozprawy i odroczeniu ogłoszenia wyroku do dnia 1 lipca 2020 r.; nie stawił się w dniu 1 lipca 2020 r. w Sądzie Rejonowym na posiedzenie poświęcone publikacji wyroku; nie zawiadomił K.G. o treści wyroku częściowego Sądu Rejonowego I Wydział Cywilny z dnia 1 lipca 2020 r. (wyroku częściowego) oraz o treści postanowienia Sądu Rejonowego I Wydział Cywilny z dnia 1 lipca 2020 r. o zawieszeniu postępowania w sprawie z powództwa wzajemnego; nie przekazał niezwłocznie K. G. informacji o bezzasadności lub niecelowości wniesienia apelacji od wyroku częściowego oraz o możliwości złożenia we własnym zakresie wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku częściowego w całości lub w pkt 1. w terminie do dnia 8 lipca 2020 r. a nadto o skutkach prawnych zaniechania złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku częściowego; mimo niepodjęcia próby kontaktu z K. G., nie złożył w terminie do dnia 8 lipca 2020 r. wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku częściowego w całości lub w pkt 1, działając na szkodę K. G. i pozbawiając go możliwości wniesienia we własnym zakresie lub poprzez pełnomocnika z wyboru wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku częściowego i wniesienia apelacji od tego wyroku,

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1166 tj.) w zw. z art. 6, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 1 i ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych w Warszawie z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

na skutek wniosku obwinionego o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności dyscyplinarnej w trybie art. 387 k.p.k.

orzeka:

1. uznaje obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego czynu;
2. wymierza obwinionemu karę upomnienia;

3. zasądza od obwinionego koszty postępowania dyscyplinarnego w kwocie 2.000,00 zł (dwa tysiące złotych) na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie;
4. nakazuje wypłacić pokrzywdzonemu K. G. kwotę 132,30 zł (sto trzydzieści dwa złote i trzydzieści groszy) ze środków Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Wyższy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny.

Sąd Rejonowy na skutek pozwu złożonego samodzielnie przez pokrzywdzonego K. G. z dnia 17 sierpnia 2018 r. o stwierdzenie nieważności oświadczenia woli z powodu błędu prowadził postępowanie cywilne pod sygn. akt I C 1724/18. Postanowieniem z dnia 20 maja 2019 r. Sąd Rejonowy, na wniosek pokrzywdzonego K. G., będącego powodem w przywołanym postępowaniu sądowym, ustanowił mu pełnomocnika z urzędu, którego wyznaczy Okręgowa Izba Radców Prawnych. Pismem z dnia 29 maja 2019 r. Wicedziekan Okręgowej Izby Radców Prawnych poinformował obwinionego radcę prawnego T.W.-D. o ustanowieniu go pełnomocnikiem z urzędu dla Pana K. G. w sprawie sygn. akt I C 1724/18 toczącej się przed Sądem Rejonowym, a nadto został pouczony, że ma obowiązek niezwłocznego zbadania akt sprawy, zawiadomienia strony listem poleconym o wyznaczeniu pełnomocnikiem procesowym oraz prowadzenia sprawy z dołożeniem należytej staranności, zgodnie z Kodeksem Etyki Radcy Prawnego oraz że na dzień 25 czerwca 2019 r. została wyznaczona rozprawa. Obwiniony przystąpił do wykonywania czynności pełnomocnika z urzędu K. G. przed Sądem Rejonowym w sprawie sygn. akt I C 1724/18. Obwiniony po zapoznaniu się z aktami sprawy, m. in. sporządził i złożył do Sądu Rejonowego pismo przygotowawcze z dnia 25 czerwca 2019 r., wziął udział (wraz z pokrzywdzonym K. G.) w rozprawie w dniu 25 czerwca 2019 r., sporządził i złożył do Sądu odpowiedź na pozew wzajemny wniesiony przez pozwanego (...) Sp. z o.o. w (...) oraz wziął udział (wraz z pokrzywdzonym K. G.) w rozprawie w dniu 5 listopada 2019 r. Na rozprawie w dniu 5 listopada 2019 r. Sąd Rejonowy wyznaczył kolejny termin rozprawy na dzień 29 stycznia 2020 r. Rozprawa w tym dniu nie odbyła się z uwagi na pobyt obwinionego w szpitalu. Obwiniony nie zawiadomił pokrzywdzonego o terminie rozprawy wyznaczonej na dzień 26 czerwca 2020 r. oraz o czynnościach podjętych przez Sąd Rejonowy na rozprawie w tym dniu. W rozprawie w dniu 26 czerwca 2020 r. obwiniony wziął udział samodzielnie. Na tej rozprawie przewodniczący zamknął rozprawę i postanowił odroczyć ogłoszenie wyroku do dnia 1 lipca 2020 r. Obwiniony nie powiadomił pokrzywdzonego o przebiegu

rozprawy oraz o jej zamknięciu i odroczeniu ogłoszenia wyroku do dnia 1 lipca 2020 r. W dniu 1 lipca 2020 r. obwiniony nie stawił się na rozprawie w Sądzie Rejonowym. Sąd, mając na uwadze, że na rozprawie nikt się nie stawił, odstąpił od ogłoszenia wyroku częściowego i przedstawienia ustnie zasadniczych motywów rozstrzygnięcia. Sąd postanowił jednocześnie zamknąć rozprawę w zakresie pozwu wzajemnego otworzyć na nowo i skierować sprawę na posiedzenie niejawne celem rozstrzygnięcia co do zawieszenia w zakresie pozwu wzajemnego. Wyrokiem częściowym z dnia 1 lipca 2020 r. Sąd Rejonowy w pkt 1 oddalił powództwo główne pokrzywdzonego K. G. i w pkt III odstąpił od obciążenia go kosztami postępowania w zakresie powództwa głównego. W pkt II wyroku częściowego Sąd Rejonowy przyznał obwinionemu jako pełnomocnikowi z urzędu od Skarbu Państwa kwotę 2.400,00 zł powiększoną o podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi. Tego samego dnia Sąd Rejonowy na posiedzeniu niejawnym na mocy art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. zawiesił postępowanie w sprawie sygn. akt I C 1724/18 w zakresie z powództwa wzajemnego. Obwiniony r.pr. T.W.- D. nie złożył wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku częściowego Sądu Rejonowego. Wniosku takiego nie złożył również pełnomocnik pozwanego (...) sp. z o.o. W efekcie uzasadnienie wyroku częściowego nie zostało w ogóle sporządzone. obwiniony otrzymał postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 1 lipca 2020 r. w przedmiocie zawieszenia postępowania w dniu 9 lipca 2020 r. Zarządzeniem z dnia 12 sierpnia 2020 r. SSR A. R.-D., stwierdziła, że wyrok częściowy z dnia 1 lipca 2020 r. jest prawomocny od dnia 23 lipca 2020 r., a nadto, że postanowienie z dnia 1 lipca 2020 r. w przedmiocie zawieszenia postępowania uprawomocniło się z dniem 17 lipca 2020 r. Obwiniony nie zawiadomił pokrzywdzonego K. G. o treści wyroku częściowego Sądu Rejonowego I Wydział Cywilny z dnia 1 lipca 2020 r. oraz o treści postanowienia Sądu Rejonowego I Wydział Cywilny z dnia 1 lipca 2020 r. o zawieszeniu postępowania W sprawie z powództwa wzajemnego, a nadto nie przekazał niezwłocznie K. G. informacji o bezzasadności lub niecelowości wniesienia apelacji od wyroku częściowego oraz o możliwości złożenia we własnym zakresie wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku częściowego w całości lub w pkt 1. W terminie do dnia 8 lipca 2020 r., a nadto o skutkach prawnych zaniechania złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku częściowego- Postanowieniem z dnia 4 grudnia 2020 r. Sąd Rejonowy umorzył postępowanie w sprawie sygn. akt I C 1724/18 w zakresie powództwa wzajemnego. Postanowienie to obwiniony otrzymał w dniu 17 grudnia 2020 r.

Dowód: skarga na radcę prawnego – k. 2; stanowisko obwinionego – k. 7-9; dokumentacja ze sprawy I C 1724/18 – k. 28-36, 104-176; częściowo wyjaśnienia obwinionego – k. 186-190 oraz wyjaśnienia złożone na rozprawie 17.05.2023r.;

Obwiniony nie był dotychczas karany dyscyplinarnie (według oświadczenia obwinionego złożonego na rozprawie).

Obwiniony składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do niezłożenia wniosku o uzasadnienie, w pozostałym zakresie nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż od samego początku informował pokrzywdzonego, iż sprawa od samego początku nie miała większych szans powodzenia, była skomplikowana dowodowa, zaś doprowadzenie do odstąpienia od obciążania pokrzywdzonego kosztami postępowania sądowego oraz doprowadzenie do umorzenia postępowania w zakresie powództwa wzajemnego było najlepszym możliwym rozwiązaniem sprawy pokrzywdzonego. Ponadto obwiniony wskazał, że z pokrzywdzonym był utrudniony kontakt.

Na rozprawie w dniu 17 maja 2023 r. obwiniony przyznał się do całego zarzutu objęto wnioskiem o ukaranie i wniósł o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności dyscyplinarnej w postaci kary upomnienia. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego oraz pokrzywdzony wyrazili zgodę na dobrowolne poddanie się karze.

***Dowód:** wyjaśnienia obwinionego – k. 186-190 oraz wyjaśnienia złożone na rozprawie 17.05.2023r.;*

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje.

Powyższy stan faktyczny Wyższy Sąd Dyscyplinarny ustalił na podstawie wszystkich zebranych dowodów w toku niniejszego postępowania, opierając się przede wszystkim na dokumentach, a także wyjaśnieniach obwinionego. Stan faktyczny w niniejszej sprawie jest bezsprzeczny, albowiem obwiniony finalnie nie kwestionował swojej winy, ani żadnych dowodów zebranych w niniejszym postępowaniu.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny uwzględnił wszelkie dokumenty zebrane w toku niniejszego postępowania i powołane w stanie faktycznym (m. in. zawiadomienie o popełnieniu deliktu „Skarga na radcę prawnego”, dokumenty z akt sprawy postępowania prowadzonego przed Sądem Rejonowym pod sygn. akt: I C 1724/18 w tym min.: pozew, pozew wzajemny, odpowiedź na pozew wzajemny, protokoły rozpraw, załącznik do protokołu, pisma procesowe, postanowienie o ustanowieniu pełnomocnika z urzędu, pismo o wyznaczeniu obwinionego jako pełnomocnika z urzędu.). Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby i organy, prawidłowo pod względem formalnym i prawnym, nadto ich autentyczność nie budzi żadnych wątpliwości i nie była przez strony kwestionowana.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w dał wiarę również wyjaśnieniom obwinionego radcy prawnego T. W.-D. złożonym na etapie postępowania przygotowawczego a następ nie uzupełnionych na rozprawie w dniu 17 maja 2023 r. Przyznał się on do zarzucanego mu deliktu dyscyplinarnego i nie kwestionował ustalonego stanu

faktycznego. Wniósł także o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności dyscyplinarnej na podstawie art. 387 k.p.k. Jego wyjaśnienia nie budzą wątpliwości, albowiem są zgodne z zebrany materiał dowodowy w postaci dokumentów.

Reasumując wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego, Wyższy Sąd Dyscyplinarny podzielił stanowisko Zastępcy Głównego Rzecznika dyscyplinarnego oraz samego pokrzywdzonego i uwzględnił wniosek o zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności dyscyplinarnej przez obwinionego.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie, że obwiniony dopuścił się popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1166 tj.) w zw. z art. 6, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 1 i ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych w Warszawie z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Wskazać bowiem należy, że *radca prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami* (art. 6 KERP). Oczekiwanie, że radca prawny będzie rzetelnie wykonywał swoje czynności zawodowe, sprowadza się zasadniczo do założenia, że radca prawny wypełni swoje obowiązki dokładnie, należycie, solidnie i odpowiedzialnie, na wysokim poziomie, sprosta wymaganiom postawionym przez przepisy prawa i będzie przy tym godny zaufania. Naruszenie tak sformułowanych obowiązków wykonywania czynności zawodowych może przejawiać się w zaniedbaniach w wykonywaniu obowiązków, lekceważącym stosunku do obowiązujących przepisów prawa, bagatelizowaniu postawionych przed radcą prawnym zadań czy spoczywających na nim ciężarów, a nawet niewłaściwej czy niedostatecznej organizacji pracy własnej czy osób, z których wsparcia radca prawny korzysta przy wykonywaniu zawodu. W powyższym kontekście zaakcentowania wymaga, że standardy czynności zawodowych radcy prawnego, skonstruowane na podstawie przywołanego przepisu, powinny mieścić się w granicach ustawowego zadania ciążącego na radcach prawnych, tj. świadczenia pomocy prawnej. Pomoc ta, ma na celu ochronę prawną interesów podmiotów, na których rzecz jest wykonywana. Zasadniczym celem czynności zawodowych radców prawnych jest zatem ochrona interesów reprezentowanych podmiotów, zarówno tych z wyboru jak i ustanowionych stronie z urzędu.

Zgodnie zaś z art. 12 ust 1 KERP *radca prawny zobowiązany jest wykonywać czynności zawodowe sumiennie oraz z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania*. Powyższe należy interpretować w ten sposób że od radcy prawnego, świadczącego pomoc prawną, wymagana jest sumienność i najwyższa

staranność wymagana od profesjonalisty. Zarówno w orzecznictwie sądowym, jak i w poglądach doktryny ugruntowane jest stanowisko potwierdzające, że zawodowy charakter działalności oznacza podwyższony zakres wymagań. Uzasadnione jest to zarówno doświadczeniem profesjonalisty, uzyskanymi przez niego najwyższymi kwalifikacjami, jak i posiadaną przez niego fachową, specjalistyczną wiedzą.

Wskazać należy również, że *radca prawny, na żądanie klienta, obowiązany jest informować go o przebiegu sprawy i jej wyniku, a w szczególności o skutkach podejmowanych czynności procesowych oraz że Radca prawny powinien przedstawić klientowi informację o bezzasadności lub niecelowości wnoszenia środka odwoławczego od orzeczenia kończącego sprawę w danej instancji* (art. 44 ust 1 i 3 KERP). Powyższe jest bezpośrednim wyrazem obowiązującej radcę prawnego, świadczącego pomoc prawną, zasady lojalności i kierowania się dobrem klienta w celu ochrony jego praw. Dotyczy to min. porozumiewania się pomiędzy radcą prawnym a klientem, na które składa się informowanie klienta o poszczególnych etapach sprawy i jej postępach oraz uzyskanie zgody na podjęcie poszczególnych czynności lub odstąpienie od ich wykonania. Ponadto radca prawny zobowiązany jest każdorazowo wyjaśnić klientowi skutki prawne podejmowanych czynności lub ich zaniechania (w przypadku takiej decyzji klienta). W przypadku zaś stwierdzenia bezzasadności lub niecelowości wnoszenia środka odwoławczego od orzeczenia kończącego sprawę w danej instancji radca prawny powinien przedstawić klientowi stosowną informację. W przypadku odstąpienia od wniesienia środka odwoławczego radca prawny jest zatem zobowiązany do niezwłocznego powiadomienia klienta o takiej decyzji w takim terminie, by umożliwić klientowi skorzystanie z pomocy prawnej innej osoby oraz podjęcie czynności związanych z wniesieniem środka. Nie jest natomiast zobligowany do uzyskania zgody klienta na odstąpienie od wniesienia środka odwoławczego. W przypadku braku kontaktu z klientem radca prawny powinien wnieść środek odwoławczy, chyba że byłby w jego ocenie oczywiście bezzasadny. Przyjmuje się, że informacja o bezzasadności lub niecelowości wnoszenia środka odwoławczego od orzeczenia kończącego sprawę w danej instancji co do zasady powinna mieć formę pisemną i zostać przedstawiona klientowi.

Powyższe potwierdza również dotychczasowe orzecznictwo dyscyplinarne, w którym oceniono, że ***nie poinformowanie strony przez pełnomocnika o wydanym wyroku, nie uzyskanie od strony zgody, w miarę możliwości pisemnej, na zaniechanie wniesienia środka zaskarżenia, stanowi delikt dyscyplinarny*** – por. orzeczenie WSD z dn. 14.03.2016, sygn. akt: WO-72/15 oraz orzeczenie z dn. 16.02.2023, sygn. akt: WO 206/22.

Jako, że wina obwinionego i okoliczności popełnienia deliktu dyscyplinarnego nie budzą wątpliwości, Wyższy Sąd Dyscyplinarny udzielił zezwolenia na dobrowolne

poddanie się odpowiedzialności i wydał orzeczenie zgodnie z wnioskiem o zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności dyscyplinarnej złożonym przez obwinionego na rozprawie w trybie art. 387 k.p.k.

Spółeczna szkodliwość czynu obwinionego nie była wysoka. Obwiniony wprawdzie wypełnił swym zachowaniem znamiona czynu z art. 6, 12 ust. 1 oraz 44 ust. 1 i 3 KERP, jednakże konsekwencje zaniechań obwinionego pozostawały bez większych konsekwencji prawnych oraz finansowych po stronie pokrzywdzonego, który skargę na obwinionego złożył przeszło po upływie półtorej roku od zakończenia postępowania przed Sądem Rejonowym.

Jako okoliczność łagodzącą Wyższy Sąd Dyscyplinarny poczytał okoliczności wpływające na ocenę wysokości stopnia szkodliwości społecznej czynu obwinionego, wcześniejszą jego niekaralność obwinionego oraz fakt, iż obwiniony wobec trudnej sytuacji finansowej i osobistej pokrzywdzonego wychodził z inicjatywą pomocy prawnej w innych wątkach sprawy, do których nie został ustanowiony (np. kontakt z policją w karnym wątku sprawy), zaś sam pokrzywdzony był bardzo zadowolony z jakości pomocy prawnej świadczonej z urzędu przez obwinionego do dnia 1 lipca 2020 r.

Brak jest okoliczności obciążających przemawiających na niekorzyść obwinionego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Wyższy Sąd Dyscyplinarny zgodnie z wniesionym na podstawie art. 387 k.p.k. wnioskiem, wymierzył obwinionemu karę upomnienia. Wymierzona kara upomnienia nie jest nadmiernie surowa. Zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, orzeczona kara upomnienia, spełni cele kary w zakresie prewencji indywidualnej, wpłynie bowiem na obwinionego wychowawczo i spowoduje, że nie będzie on w przyszłości popełniał deliktów dyscyplinarnych. Ponadto orzeczona kara upomnienia będzie stanowiła dla obwinionego wystarczającą dolegliwość za dokonany delikt.

O kosztach postępowania dyscyplinarnego Sąd orzekł na podstawie art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych, w związku z § 1 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 oraz § 3 ust. 2 uchwały nr 86/IX/2015 w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego, ustalając wysokość kosztów na kwotę 2000,00 zł i z uwagi na ukaranie Obwinionego obciążył go nimi w całości.

Ponadto Sąd w punkcie IV orzeczenia nakazał wypłacić pokrzywdzonemu kwotę 132,20 zł zgodnie z jego wnioskiem złożonym na rozprawie w przedmiocie zwrotu poniesionych i udokumentowanych kosztów stawienia się na rozprawie w dniu 17 maja 2023 r.